

Ada

Dagene på kontoret blir lengre og lengre. Lurer på om han mistenker noe, jeg tror han aner at noe ikke stemmer. Alt utenom disse møtene virker så meningsløst; late søndagsmorgener sammen men adskilt i sengen, båtturer med barna, turer med hunden og vennemiddager med andre par. Den voksende følelsen av å drukne, bli fortært av min egen ulykkelighet som sakte drar meg ned i dypet. Det eneste som gir mening er øyeblikkene på kopirommet; du og jeg sammen mellom søppelkassene, skjelvende berøringer, pirrende øyeblikk av lykkerus. Lykken i det å endelig være meg selv.

Klokken er 07.55, og nok engang har vi dårlig tid. Jeg spiser altfor store biter av bagelen, tar en slurk av kaffen før jeg tar på meg jakken. «Kjører du Nathalie på håndballen i dag?» Han nikker. «Har du tid til å handle i ettermiddag?» Han nikker. Nathalie går tungt ned trappene, hun ser trøtt ut. «Du må ta med brødkivene i bilen, vennen, sier jeg.» Hun svarer ikke. «Ber du Malgorzata om å ta ut søppelet i løpet av dagen?» Han ser på meg, og svarer: «Dere må dra nå, dere er sent ute.» Jeg kysser ham raskt på pannen, og fylles av en blanding av kåtskap, skam og vemmelse ved tanken på hva som venter meg på kontoret. I bilen på vei til jobben forsøker jeg å late som ingenting. Nathalie sitter i baksetet og ser ut av vinduet. Jeg ser på henne og tenker: hadde det ikke vært for henne hadde jeg ikke vært i live. Hadde det ikke vært for Nathalie hadde jeg tatt en kraftig sving ut av veien, latt bilen styrte ut i grøften og treffe det gamle treet så hardt at jeg aldri igjen ville våkne. Hadde det ikke vært for mammas lille jente ville jeg ha ligget begravet under torv og jord, eller stått i en urne på peishyllen i stua nå. Istedenfor lever jeg med skammen og kvalmen i meg hver eneste dag, med en faenskap som vokser i meg, vokser seg større for hver dag som går, og gjør at jeg føler meg stadig mindre. Som om angsten skrumper meg inn til et lite frø.

«Da henter pappa deg etter skolen», vennen, sier jeg i det hun går ut av bilen. «Ha det mamma», svarer hun, og går mot skolegården.

Nathalie

Det gjorde vondt første gangen, men ikke nå lenger. Jeg elsker ham virkelig. Han elsker meg også, tror jeg. Pappa sier at jeg er for ung til å kunne elske noen, hvordan kan jeg vite at jeg elsker ham når jeg ikke har elsket noen andre? Pappa skjønner ingenting. Jeg er så redd for å fortelle dem det, jeg vil, men jeg klarer det ikke. Jeg har ikke fortalt det til noen, ikke til helsesøster, ikke til Amalie eller Sofie, heller ikke til Kristoffer. Jeg kaster opp på skolen.

Jeg går inn i skolegården, inn mot klasserommet. Timen begynte for nesten ti minutter siden, jeg vet at de andre kommer til å stirre på meg når jeg kommer inn i rommet. Lærer Gundersen vil kremte som vanlig, «God morgen, Nathalie» gliser han, jeg setter meg ned i stillhet og skammer meg resten av timen. Jeg skribler i notatblokken. «Jeg elsker «KRISTOFFER» Kvalmen presser seg opp fra mellomgulvet og opp i halsen, jeg holder pusten og lukker øynene, og kvalmen forsvinner et kort øyeblikk.

Tiden går sakte. Tankene mine går over i bilder, jeg ser for meg mamma og pappas reaksjon når jeg forteller dem det, ansiktene deres er tydelige for meg, pappa holder hodet i hendene, mamma ser bekymret på meg. Jeg ser for meg Kristoffer og meg som en familie, meg i bryllupskjole med barnet på armen. Usikkerheten og angsten gjør meg varm og svett, jeg vet ikke hvordan jeg skal fortelle det, jeg vet at jeg må si det, men jeg aner ikke hvordan. Lurer på om klassekameratene mine vet noe, om lærer Gundersen mistenker noe, kanskje det er derfor han oppfører seg som en pikk? Jeg skribler i notatblokken igjen. «GRAVID. Jeg er gravid.» Å se det på denne måten gjør at jeg må kaste opp igjen. Jeg river arket i biter, krøller det sammen til en liten lapp. Jeg skriver det på nytt, denne gangen som et brev: « Til mamma og pappa. Jeg vet ikke hvordan jeg skal fortelle dere dette, så jeg skriver det bare: jeg er gravid med Kristoffer, og jeg vil beholde barnet. Jeg vet at dere synes at jeg er for ung, jeg vet at dere synes at Kristoffer er for gammel, men jeg har bestemt meg» Jeg krøller brevet sammen, og går ut av klasserommet, mot toalettet.

I det jeg passerer søppelbøttene i gangen blir jeg stående og tenke. Jeg leser brevet igjen, «jeg har bestemt meg» Jeg bretter det sammen og putter det i ryggsekken.

Malgorzata

Jeg føler meg skitten, skamfull. Som et menneskelig avfall, en gammel tyggegummi som sitter fast under skoene deres. Drømmen om å komme til Norge satt så sterkt i meg, tanken om at alt skulle bli bedre bare jeg kom hit, var bare en illusjon. Det å rømme fra Polen og starte på nytt i et annet land virket ikke bare forlokkende på meg, det var en nødvendighet på den tiden. I 3 år har jeg vært i Norge, jobbet for familien. I 2 av dem har jeg levd med skammen og angsten for å bli oppdaget, frykten for å røpe hendelsene slik at jeg skal bli sendt tilbake. I 2 år har jeg vært en del av dette marerittet, gitt næring til monsteret som vokser seg større og større.

Hun er på vei ut i bilen. Han sitter ved kjøkkenbordet. Jeg forsøker å gjøre rent så stille som mulig. Han ser ned i avisen, sier ingenting. Jeg begynner så smått å rydde av kjøkkenbordet. «Unnskyld» sier jeg, og tar vekk asjettene, setter dem inn i oppvaskmaskinen. Jeg går tilbake til bordet for å ta av glassene, plutselig tar han tak i armen min. Vi ser på hverandre lenge, sier ingenting. «Kom», sier han, og jeg slipper glassene. Vi går opp trappene, raskt og lett enda vi vet at det ikke er noen andre i huset. Han legger meg ned på sengen deres, og som vanlig snur han bildet av dem før han begynner å fikle med gylden sin. «Vil du ha meg?» hvisker han i øret mitt i mens han åpner knappene på skjorten. Jeg svarer ikke, hører at han puster tyngre. «Du er deilig» peser han og tar av meg trusen. Jeg ser på oss i garderobespeilet og vet ikke om det er skammen eller angsten som slører blikket mitt mest. Jeg forsvinner ut av tid og sted. Noen minutter senere legger han seg over på siden og puster raskt. Vi blir liggende slik en stund. «Jeg skulle ønske hver dag var slik» sier han. «At vi kunne ligge slik hver eneste morgen». Jeg setter meg opp i sengen, begynner å kle på meg. Han går bort til nattbordet og setter bildet av dem på plass igjen. Han tar et stykke toalett-papir i hånden og legger det brukte kondomet i det.

Jeg går ned trappene til kjøkkenet og fullfører det jeg begynte på. Etter hvert er kjøkkenbordet rent, jeg tar ut søppelposen og knyter den sammen. I bunnen av søppelkassen ligger et bilde av to kvinner, den ene kvinnen er Ada, den andre kjenner jeg ikke. De ser på hverandre, blikket er intenst, nært, som om de deler det meste intime to mennesker kan dele. Jeg hører at han er på vei ned trappene, så jeg bretter bildet sammen og putter det i baklommen.

Per

Jeg var en gang stolt av alt jeg har oppnådd, av firmaets suksess og av alle godene jeg kunne gi Nathalie og Ada, goder jeg selv aldri fikk da jeg var ung. Jeg er kanskje ikke den mest kjærlige far og ektemann en kan tenke seg, men jeg har alltid jobbet hardt for at familien min skal ha det så bra som mulig. På et eller annet tidspunkt ble jeg derimot lei, lei av alle utenlandsreisene på 5 stjerners hotell med dyr champagne og flotte kvinner, lei av 10 timers dager og aldri helgefri. Jeg ble mer og mer deprimert, gravde meg mer og mer ned, og kunne ikke lenger gi familien det beste, det de fortjener. Og nå sitter jeg hjemme og leser magasiner hver morgen, espressoen er erstattet med urtete og croissantene er byttet ut med grovbrød med leverpostei. Per Eknes, en trygdet taper ute av stand til å skape mening i sitt eget liv.

«Stråling i fra mobiltelefon gir testikkelkreft» står det i Aftenposten, «Dette tenner norske kvinner på» står det i Dagbladet. Ada stresser rundt meg, ber meg kjøre Nathalie på håndballen, ber meg handle og minne Malgorzata på å ta ut søppelet. Jeg skammer meg over å være udugelig, hun ydmyker meg med sine instruksjoner, som om hun nå er mannen i huset bare fordi jeg har en tøff periode. Hun kysser meg på pannen, jeg føler ingenting. Nathalie beveger seg apatisk rundt på kjøkkenet, hun ser blek og sliten ut. Da jeg var 16 år hadde jeg fast jobb i butikk, Nathalie har ikke engang en deltidsjobb ved siden av skolen. Jeg blir sittende ved kjøkkenbordet i flere minutter etter at de har dratt, enda jeg er ferdig å spise, og har lest det som er verdt å lese i avisen. Jeg hører noen lette skritt inn på kjøkkenet, Malgorzata er kledd i en hvit skjorte og mørke jeans. Skjorten former brystene hennes, og jeansene fremhever den lille baken hennes. Hun begynner å rydde av kjøkkenbordet. Jeg kjenner lukten av parfymen hennes. Hun rydder av glassene i det jeg tar tak i armen hennes. Det stikker i magen når hun møter blikket mitt. «Kom», sier jeg, og hun slipper glassene.

Jeg tar et stykke toalett-papir i hånden og legger det brukte kondomet i det. Jeg tar det med inn på toalettet, skrur på dusjen slik at vannet er ordentlig varmt før jeg går inn. Jeg åpner søppelkassen for å kaste svineriet, og oppdager en liten pappeske. På esken står det: «Clearblue graviditetstest» Med ett blir jeg tørr i halsen. Hvor langt er hun på vei? Jeg burde få panikkangst, jeg burde kaste henne ut, eller kaste meg selv ut. Jeg burde ringe Ada og si at vi må snakke sammen, jeg burde skrive et brev til Nathalie og beklage meg. Men i alle disse

tankene om hva jeg burde, må jeg smile. Jeg ser for Malgorzata og meg ute i friluft, vi sitter sammen i bilen på vei nedover Sør- Europa. Magen hennes er stor og håret hennes er langt: hun smiler til meg. Jeg bestemmer meg for å la pappesken ligge synlig på kanten av vasken, slik at alle kan se den. Slik at jeg endelig kan slutte med disse løgnene, starte mitt nye liv et annet sted enn her. Malgorzata og Pers lille kjærlighetsbarn tenker jeg, og lykkefølelsen gir meg ståpikk.